

«НУ ЩО Б, ЗДАВАЛОСЯ, СЛОВА...»

Минулого тижня світ відзначав День рідної мови. Це свято започатковане 2000 року для підтримки мовного і культурного різноманіття, про що було оголошено на ХХХ сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО, яка проходила з 26 жовтня по 17 листопада 1999 року в Парижі. Фахівці вважають, що мова перебуває під загрозою зникнення, якщо в певному суспільстві її перестають вивчати понад 30% дітей. На скільки далека мова українського народу від цієї критичної ситуації?

Українська мова за своє існування зазнала, мабуть, стільки тортур і знущань, як ніяка інша. 270 років поспіль намагались її знищити, а разом з мовою і український народ, щоб перетворити його у бездумну, покірну сіру масу, маніпулювати якою можна було б на будь-який лад. Так, у 1720 р. Петро I видав указ про заборону в Україні друкувати книги українською мовою. 1753 р. заборонили викладання українською мовою в Києво-Могилянській академії — першому вищому навчальному закладі східних слов'ян. 1769 р. — заборона Синодом Російської православної церкви друкування та використання українських букв-рив. 1817 р. — постановою урядової комісії Польщі про викладання в західноукраїнських школах тільки польською мовою, а у 1908 р. указом Сенату Російської імперії визнано

їнська мова, яким ніщо не загрожує. Але чомусь такі оптимістичні думки швидко розвіюються, коли відвідаєш столицю України або ж південно-східні її регіони.

Проблеми розвитку української мови в нинішній час обговорювали учасники зустрічі, що проходила 22 лютого в Ківерцівському медичному коледжі. Поспілкуватися з перспективною молоддю прийшла Почесний громадянин нашого району, активна громадська діячка, член районної організації ВУТ «Просвіта», депутат районної ради, лікар-педіатр Центральної районної лікарні Ніна Михайлівна Гуцуляк. Порадувала своєю присутністю і цікавим виступом заслужений вчитель України, відмінник народної освіти, лауреат обласної літературно-мистецької премії імені Агатангела Кримського, лауреат премії Бориса Грінченка, мудра

Ківерцівської ЦБС Любов Михальчук, головний бібліотекар відділу обслуговування ЦРБ Інна Пошва та бібліотекар Ірина Павлюк.

Присутні зібрались, щоб обговорити роль студіюючої молоді в утвердженні рідномовної стійкості в сучасній Україні. Гортаючи історію Української держави, ми зауважуємо, що основним

українське слово Олеси Григорівни Ковальчук:

- Ми прийшли із світлою вірою бути почутими до студіюючої молоді, яка обрала благородну лікарську професію. Не корімося вітрам нав'язування всього чужинського. Пам'ятаймо, що ми діти Шевченка і живімо за його заповідями: «...І чужому навчається,

«воїном» в обороні рідної мови в усі часи виступало студентство — студіююча молодь. Тож і в ХХІ столітті Ніна Михайлівна Гуцуляк звернулася до своїх майбутніх колег:

- Українська нація, я вважаю, є найкращою в культурно-освітньому сенсі. Адже на території України освіта розвинулась однією з перших серед європейських країн. Для порівняння: коли у нас було 24 друкарні — в Росії лише одна, у Москві. Звертаюсь до вас, юнаки й дівчата! Поряд із самовідданою лікарською допомогою нести українську мову до людей, станьте взірцем сучасного українця в кожному населеному пункті нашого району. Спілкуйтесь з людьми рідною мовою. Будьте горди, що ви є українці!

Ніна Михайлівна також наголосила, що не можна допускати применшення ролі українського слова в сучасній Україні, бо ж за мовою стоїть нація. Зникне українське слово — загине й український народ.

Не менше трепету й хвилювання за майбутнє рідної мови відчувалося у виступі незкоримого борця за

ї свого не цурайтесь...». Адже ви, молодь Західної України, де 95% українськомовного населення, є опорою всього українського народу. Саме до нас приїжджають з усіх куточків світу, щоб почути, як бринить-переливається українська мова. Пам'ятаймо про це і гідно виконуймо місію українського інтелегента!

Звернення Олеси Григорівни до молоді доповнили вірші, що увійшли до збірки «Барвінок у снігу» та пісня «На волинській землі розмовляють діброви», у запису виконана Аллою Опейдою та Вячеславом Судимою. «Хоч би як не траплялося у житті, вистою, людинко, як барвінок у снігу», — підсумувала свій виступ Олеся Ковальчук.

Мова кожного народу — не лише набір звуків та відповідних їм смислових значень, це генетичний код, закладений Всевишнім у кожну культурну спільноту на планеті: «...Знають, од Бога і голос той, і ті слова ідуть меж люди!» (Т.Г. Шевченко).

Ольга ЛУКНІЦЬКА.
Фото Інни ПОШВИ.

ВІТАЄМО

4 березня 6 років виповниться нашому дорогому синочку, внуку і братику

Дмитру ЦИПЛЮКУ.

Проходять години, хвилини і тижні, Летять місяці і роки, І ось Твоїх 6

уже пролетіло —

Не зогледілися ми і коли.
Бажаєм здоров'я — від чистих джерел,
А щастя — від власної долі,
Щоб радісно й довго на світі Ти жив,
Щоб горя не знав Ти ніколи.
Хай буде життя Твоє схоже на казку,
Хай Бог Тобі все, що Ти хочеш, дає.
Спасибі за душу, спасибі за ласку,
Спасибі, наш рідний, що Ти у нас є.
З любов'ю — мама, тато, брат Артем,
дідуся і бабуся.

4 березня святкуватиме ювілей дорога донечка, найкраща сестра

Олена КАВКА.

25 — це найкраща

пора:
І квітуче,
І сміється життя,
Неповторність променів,
І тільки радість

несе кожна мить!
Тож нехай так буде завжди,
Щодня квітнуть щастя сади.
В усьому успіхів і процвітанні!
Хай здійсняться мрії і бажання!
З любов'ю — мама, сестра Наталія,
сестра Оксана з чоловіком Юрієм.

6 березня відзначить День народження **Євген Олександрович РОМАНІЧ,**

а 7 березня святкуватиме ювілей **Євгенія Йосипівна РОМАНІЧ.**

Хай світлий шлях Ваш стелиться,
Як вишитий рушник.
Хай щастя в сім'ї селиться
На довгий-довгий вік.
Хай доля добром світлиться,
Як полечко зерном,
Задумане хай здійсниться
З любов'ю і добром.
Здоров'я, щоб не зменшилось,
Міцність, як граніт,
Щоб Ви жили з радістю
Не менше сотні літ.

З любов'ю — свати ОГУРИ.

Колектив газети «Вільним шляхом», прихожани міста, хористи вітають з Днем уродин настоятеля Свято-Покровського Собору, декана Ківерцівського деканату УПЦ КП митрофорного протоієрея

Івана СЕМЕНЮКА.

Всечесний отче Іване, прийміть наші найщиріші

вітання. Від усієї душі бажаємо Вам міцного здоров'я, втілення всіх планів і сил для звершення задуманого, щастя в родинному житті й усіх земних благ.

Дай Вам, Боже, днів щасливих,
Дай добра, здоров'я, сили,
Дай любові, злагоди і вітхи,
Змоги дай життю радіти,
І ділитись словом щирим,
Теплим, лагідним, правдивим,
Бо його чекає радо
Уся Церква і громада.
А сьогодні, на це свято,
Щастя зичимо багато.
Хай Вас Бог благословляє

Юля ШКАРЛАТЮК,
с.Дачне.

культурну і освітню діяльність в Україні шкідливою. І це зовсім не повний список документів, що засвідчують реальні кроки до повного знищення української мови.

Сподіваємось, що все це уже в далекому минулому, адже є у нас тепер Незалежна держава і укра-

жінка, яка за вагомі заслуги перед українським народом нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня, — Олеся Григорівна Ковальчук. А також, власне, організатори заходу, приуроченого Міжнародному дню рідної мови, голова РО ВУТ «Просвіта» ім. Т.Шевченка, директор

ЗІ СВЯТОМ!

ВЗІРЦЕВІ МЕДПРАЦІВНИКИ

Наш постійний читач Іван КОРЕЦЬ з нагоди жіночого свята — 8 Березня у своїх численних матеріалах намагається якнайповніше розповісти про ківерчанок, вклонитися їм, а особливо лікарням, медсестрам, березнякам найкращого.

Серед таких — завідувачка інфекційним відділенням ЦРЛ Ірина Тадеївна Мартинюк, старша медсестра відділення Надія Дмитрівна Урбанович, медсестри Оксана Петрівна Гріко, ветеран праці Зоя Леонтівна Пилипчук і молода працівниця Світла Володимирівна Власюк (на фото), які віддаються людям, що потребують медичної допомоги, з повагою ставляться до відвідувачів.

Жіночий колектив Ківерцівського відділення зв'язку очолює привітна симпатична жінка Киричук Антоніна Петрівна, яка працює тут 34 роки. Вона вимогливий принциповий керівник, хороша людина та мудра жінка. Заступник

начальника Суліма Оксана Олександрівна віддала улюбленій роботі 20 років життя. Її привітна посмішка, прагнення допомогти людям у вирішенні проблем знаходять чуйні відгуки в серцях клієнтів. Пошановують в колективі миловидну Базилію Надію Іванівну, стаж роботи у відділенні якої — 21 рік. Серед наймолодших операторів — Перхун Ірина Юріївна, листоноша Друкачук Жанна Борисівна, яка у відділенні зв'язку вже 9 років. А працювати листоношею в теперішніх умовах важко, особливо зимою: сумка з ношею на плечі — і гайда в стужу. Бажаю всім жінкам відділення зв'язку здоров'я, щастя, добра і довголіття.

Проблемами виборців переймаються депутати міськради Любов Василівна Новосад та Інна Миколаївна Тетурко. Вирішують проблеми ремонту доріг, освітлення вулиць, каналізування, поліпшення роботи комунальної служби. Такі жінки проживають у місті, яке зустрічає Весну.

ПОВЕРТАЮЧИСЬ ДО НАДРУКОВАНОГО

ЧИ ВСЕ ГАРАЗД З НАШОЮ СОВІСТЮ?

Нещодавно в газеті «Вільним шляхом» була надрукована стаття «Чи все гаразд в дитячому домі?». Вона не залишила мене байдужою, і тому я не змогла не відреагувати на неї.

Не дуже зрозуміло мені здалася позиція автора статті. Що саме вона хотіла сказати? Те, що деякі батьки безвідповідально ставляться до своїх дітей, віддають їх до дитячих будинків і тим самим позбавляють можливості нормально співіснувати у цьому світі? Чи те, що ні батьки-вихователі, ні держава не піклуються належно про таких дітей потім, після досягнення ними повноліття?

Хто винен в тому, що молода дівчина, яка закінчила профтехучилище, не може знайти роботу? Названа мама чи сама держава з її порядками і законами?!

Усе, що батьки могли дати Олені Павловій, я впевнена, вони дали. Інше питання, чи

правильно вона скористалася отриманими знаннями і порадами.

Проблеми з вихованням дітей виникають не лише в дитячих будинках, а й у звичайних благополучних сім'ях. Дітям завжди здається, що їм недостатньо приділяють увагу, що батьки не хочуть купувати їм усе, чого вони забажають, не задумуючись над тим, що мама з татом просто не мають такої можливості.

Я впевнена: батьки-вихователі ДБСТ не використовували дитячі гроші задля свого особистого збагачення. А навпаки, робили усе можливе, щоб забезпечити дітей усім необхідним.

Мені дуже шкода, що так багато негативної інформації почало з'являтися на шпальтах обласних газет після смерті Черепи Дмитра Олексійовича. Таке відчуття, що раніше все було добре, а ось зараз чомусь стало погано. Можливо, причиною такого ставлення

до ДБ є не бажання влади навести порядок, а якісь інші корисливі мотиви. Коли Джаніна Володимирівна лишилася сама, ще й без підтримки деяких дітей, їй тяжко боротися проти несправедливого ставлення до ДБ і до неї особисто, як до вихователя.

Не в тім сила влади, щоб зуміти забрати в дітей їхній дім, а в тім, щоб знайти можливість покращити умови проживання, забезпечити їхнє майбутнє після того, коли вони стануть повнолітніми і здобудуть освіту. І це зробити не під силу багатодітній матері-одиначці, а тим, у кого є для цього усі можливості і повноваження. Шановні, досить лити бруд на сім'ю Черепів, не перекладайте свою відповідальність на плечі жінки, краще допоможіть матеріально і морально.

Юля ШКАРЛАТЮК,
с.Дачне.